

[Rager.]

Interesse indføres de nødvendige til Bunds gaadende Restriktioner. Det er ogsaa saaledes i Øjeblikket, at approberet Materiel med meget ringe Risiko kan sælges af andre end Installatøren. Naar man ved en Ordning har sagt A, burde man efter min Mening gaa videre og virkelig søge at naa igennem, saaledes at de Udgifter, der uvægerlig maa ofres paa at skaffe det gode Materiel frem, ikke skal være ofret omsonst, enten fordi Materiellet ved Anbringelsen ikke bliver sagkyndigt behandlet, eller fordi daarligt Materiel ad Omveje finder ud til Befolkningen.

Som Forholdene ligger, er jeg nødsaget til for ikke at lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen for dets endelige Gennemførelse at stemme imod det Ændringsforslag, som er stillet fra konservativ Side. Jeg beklager, at Stillingen er den, at man fra Venstres Side ikke har ønsket at optage en Forhandling, hvorved en sagligt forsvarlig Løsning kunde skaffes. Det skulde glæde mig, hvis det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen kunde finde Anledning til at vise Forhandlingsvilje mellem anden og tredje Behandling.

Til Slut vil jeg gerne erindre om, at jeg, da denne Sag var til første Behandling, fremsatte nogle Udtalelser om den Optræden, som Danmarks Retsforbunds Byraadsrepræsentant i Brønderslev havde udvist, idet han som Medlem af et kommunalt Byraad var gaaet ind for en indirekte Beskatning, havde peget paa, hvorledes en indirekte Beskatning gennem Elektricitet kunde være nødvendig. Efter Anmodning af det ærede Medlem Hr. Gregersen overgav jeg ham i sin Tid et Eksemplar af den Artikel, som den paagældende Elektricitetsværksbestyrer havde skrevet. Trods dette har jeg ikke hørt fra det ærede Medlem Hr. Gregersen, saa jeg maa gaa ud fra, at der deri ligger en Erkendelse af, at min Paavisning dengang af, at Danmarks Retsforbunds Stilling over for Spørgsmaalet var af den Art, at de, saa snart de har lidt af Magten og endda raader over nogen Sagkundskab, ikke er slet saa alene principfaste, som vi er vant til at se dem herinde.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): I Anledning af, at det i Betænkningen er anført og ogsaa af den ærede Ordfører omtalt, at Bestyrerne for Landelektricitetsværker over for Udvalget havde udtrykt Ængstelse for, at Lovforslagets § 5 om Autorisation af Installatører vil komme til at virke for rigoristisk over for ældre praktisk uddannede Bestyrere ved

disse Værker, saaledes at de blev forhindret i at fortsætte deres Virksomhed, gør jeg opmærksom paa, at Bestemmelsen i § 5 ikke er ny, men svarer til § 4 i den nugældende Lov og har været gældende siden 1907. I øvrigt har dette Spørgsmaal ogsaa været drøftet i Fjor med Landstingsudvalget paa Grundlag af en ganske tilsvarende Henvendelse fra de samme Bestyrere, og jeg henviser i saa Henseende til den som Bilag Nr. 3 i Landstingets Betænkning optrykte Skrivelse fra Elektricitetskommissionen af 24. Februar 1934, i hvis sidste Stykke udtales følgende:

„Det skal i øvrigt bemærkes, at det ifølge den nugældende Lovs § 4 ikke er forment en Bestyrer for et Landelektricitetsværk at virke som Installatør, saa længe Værket og de til dette knyttede Installationer ikke er sat under Tilsyn af Kommissionen, og at Kommissionen kun sætter saadanne Værker under Tilsyn, naar den ved et Eftersyn har fastslaaet, at Ledningsnettet og Installationen ikke er vedligeholdt paa tilfredsstillende Maade, eller at Bestyreren ikke udfører Installationsarbejderne efter de gældende Bestemmelser.“

Det af Mindretallet under Nr. 1 stillede Ændringsforslag, hvorefter Elektricitetsraadet skal udvides med 3 Medlemmer, fra 13 til 16 Medlemmer, kan jeg ikke anbefale, skønt jeg vilde have set med Sympati paa, at Raadet indeholdt Repræsentanter for Installatører og Fabrikanter. Jeg beder erindret, at den nuværende Elektricitetskommission bestaar af 5 Medlemmer, og jeg erindrer om, at det af Ministeriet nedsatte Udvalg, paa hvis Arbejde og Undersøgelser det Forslag hvilede, som jeg i Fjor forelagde i Landstinget, og som gav det paatænkte Elektricitetsraad Beføjelser og Arbejdsomraade af betydelig større Rækkevidde end det her foreslaaede, der i saa Henseende er adskilligt reduceret, mente, at et Elektricitetsraad paa 11 Medlemmer vilde opfylde alle Krav paa rimelig Repræsentation, og blandt disse 11 Medlemmer, som jeg foreslog ved Forelæggelsen for Landstinget i Fjor, var jo i øvrigt baade en Repræsentant for Installatører og for Fabrikanter. I Landstinget, hvor altsaa Raadets Beføjelser og Arbejdsomraader, som anført, forringedes betydeligt, forhøjede man ikke desto mindre Antallet af Raadets Medlemmer fra 11 til 13, idet man i Landstinget udskød Installatører og Fabrikanter og satte 4 andre Repræsentanter ind, hvilket jeg længe satte mig imod, men til sidst tiltraadte for at faa Loven gennemført.